

Cunoști tu calea păcii?

Oamenii caută dintotdeauna, în multe feluri, să-și câștige un loc în cer și să obțină mântuirea veșnică. Pentru aceasta aleg mai cu seamă două căi: îndreptățirea prin fapte sau îndreptățirea de sine. Unii iau problema foarte în serios de cele mai multe ori și fac să-i și coste ceva, ca să atingă scopul: bani și bunuri, timp și putere. Ceilalți își fac drumul mai ușor și nu se ostenesc prea mult, în ideea tradițională că „bunul Dumnezeu” – o expresie care, de altfel, nu apare nicăieri în Biblie – cândva probabil că nu va judeca prea dur și sever. Dacă cineva s-ar strădui întotdeauna să facă tot ce-i stă în putință și să lase răul, atunci n-ar putea conta pentru el într-o zi, chiar dacă din când în când ar face ceva greșit. Doar și apostolul Pavel a trebuit să depună mărturia: „Voința este cu mine, dar înfăptuirea binelui, nu” (Romani 7.18).

Este un fapt cunoscut, că mulți care se numesc creștini ar semna fără multă vorbă zicala: „Toți suntem păcătoși”. Dar dacă cineva îi spune unui asemenea om: „Ești un păcătos” sau chiar dacă el îndrăznește să susțină despre sine: „Sunt un păcătos” – o, cât de ofensați și de măhniți sunt atunci acești oameni, pleacă indignați de acolo și se alătură acelu grup de oameni cărora odinioară Domnul a trebuit să le spună: „V-am spus deci că veți muri în păcatele voastre; pentru că, dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre” (Ioan 8.24).

Din nefericire, despre toți acești oameni va trebui să se spună: „N-au cunoscut calea păcii” [Romani 3.17]. Este din cauză că ea nu le-a fost arătată suficient de limpede și că cuvântul crucii nu le-a fost predicat destul de inteligibil? Sau nu vor ei să accepte un asemenea mesaj? O problemă de conștiință și pentru tine, dragă cititorule! Cât de îngrozitor trebuie să fie să trebuiască să auzi odată din gura sfântă a Judecătorului, la care nu contează fața omului, cuvântul nimicitor: „Adevărat vă spun, nu vă cunosc!”

Mulți oameni fac astăzi ca odinioară împăratul Ioiachim. Acest bărbat ședea comod – așa relatează prorocul Ieremia în capitolul 36 al cărții sale – cu câțiva sfetnici și slujitori ai palatului, în casa lui de iarnă, lângă focul care încălzea, și asculta ultimele profeții serioase ale profetului, care fuseseră scrise cu cerneală într-o carte, de cărturarul Baruc. Dar ce a făcut apoi împăratul? De îndată ce au fost citite trei sau patru foi, „*împăratul* le tăia cu cuțitul cărturarului și le arunca în focul care era în vas, până când a fost mistuit tot sulul în focul care era în vas” (Ieremia 36.23). Și de ce a făcut el aceasta? Cuvântul lui Dumnezeu îi acuza conștiința, dar el nu voia să audă glasul lui Dumnezeu și nu voia să fie ascultător de voia Sa. El nu voia să creadă nici în judecata iminentă, că „împăratul Babilonului va veni negreșit și va distruge țara aceasta și va nimici din ea pe om și pe animal” (Versetul 29). De aceea a înmânat el focului cartea, cu toate că unii dintre sfetnicii săi îl rugau să n-o facă. Dar la ce l-a ajutat o asemenea activitate nebunească? Profețita nenorocire despre distrugerea templului, despre pustiirea țării și despre viitoarea captivitate babiloniană s-a împlinit totuși cuvânt cu cuvânt, cum s-a împlinit sau se va împlini tot ce este scris în Sfânta Scriptură, când va fi venit timpul și ceasul lui Dumnezeu.

Aceeași mare prostie ca acel împărat o fac și astăzi nenumărați oameni care se socotesc „moderni”, prin faptul că împing deoparte Biblia ca pe o cate învechită sau de neînțeles sau chiar neadevărată. O cauză principală a antipatiei sau a ostilității inimii omenești față de Scriptură este aceea că Cuvântul lui Dumnezeu mai este și astăzi „viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri”, care acuză conștiința oamenilor, demască viața lor păcătoasă și vorbește despre judecata viitoare. De aceea nu vor ei să audă Cuvântul lui Dumnezeu și să se smerească sub adevărul său. Care este consecința? Cu aceasta, ei își închid singuri calea spre veșnica lor mântuire, pentru că numai Cuvântul, cum se știe, îi arată păcătosului singura cale

pe care poate să fie împăcat cu Dumnezeu sfânt – Hristos. Ei își închid singuri acea binecuvântare bogată, acea bucurie și acea pace, ca un râu de adâncă, ce curg astăzi, ca întotdeauna, spre cel care ascultă mesajul lui Dumnezeu cu inima pregătită:

Cuvântul crucii, care „este puterea lui Dumnezeu spre mântuire, pentru oricine crede”.

Da, cuvântul crucii, ce efect are! „Este nebunie pentru cei care pier; dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu”, scrie apostolul credincioșilor din Corint (1 Corinteni 1.18). Și când ajunge să vorbească despre conținutul predicii sale, el continuă: „dar noi Îl predicăm pe Hristos răstignit: pentru iudei, poticnire; și pentru națiuni, nebunie; dar pentru cei chemați, ... Hristos este puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1.23,24).

Cum stai față de Hristos, cititorule? Aceasta este întrebarea, de al cărei răspuns corect depinde totul. Cine Îl are pe Hristos, acela a „cunoscut calea păcii” cu El și în El, acela poate să-și urmeze calea în pace și acela îi face semn ca țintă, pacea în sensul cel mai profund al cuvântului. „Și în nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer nici un alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele apostolilor 4.12).

G. B.

O, de-aș avea gură-nmiită,
Și mii de limbi dac-aș avea:
Din inimă neobosită
Într-una aș cânta cu ea,
Cântări de laudă cum știu eu,
Slăvind ce-a făcut Dumnezeu.

Așa cânta odată un om simplu pe ruinele casei sale, arsă până la pământ în timpul nopții. Prietenii săi veniseră să plângă împreună cu el și au găsit un om a cărui pace a inimii era păstrată și în nenorocire și care învățase să se bucure oricând în Dumnezeuul său.

Titlul original: „Kennst du den Weg des Friedens?”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*